

■ Οί Άγιοι Άγγελοι: οί «δικοί» μας - οί «φίλοι» μας

Ἡ εὐλογημένη χωριατοπούλα Γεωργία*

Ἀπὸ τὸ σύγχρονό μας
«Μαρτυρολόγιο τῶν πόλεων»

Ἐνθυμοῦμαι στήν πενταετία 1965-70, ὅταν γιά πρώτη φορά ὑπηρετοῦσα ὡς Ἐφημέριος στό Ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Ἀμφιάλης, μέ ζήτησαν ἀπό κάποιο σπίτι στὰ Ταμπούρια νά ἐπισκεφθῶ ἕναν ἄρρωστο.

Ὁ ἀσθενής ἦτο Ἰερεύς. Μοῦ διηγήθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἁγιασμένη του πεῖρα τὴν ἐξῆς ἱστορία.

* * *

Στὴν δεκαετία 1940-50 τὸν ἐπισκέπτονταν κρυφὰ στήν Ἐκκλησία ὅπου ἐφημέρευε μία ὑπηρέτρια ἀπὸ κάποιο ἀρχοντικὸ σπίτι τοῦ Πειραιᾶ.

Χωριατοπούλα, πολὺ βασανισμένη.

Στὸ σπίτι ὅλοι τῆς ἐφέροντο σκληρά. **Ἡ** κακομεταχείρισι δὲν εἶχε ὅρια.

Παρέμεινε ὁμως ὡς ὑπηρέτρια, γιὰτὶ ἔπρεπε τὰ λίγα λεφτὰ πού τῆς ἐδίδαν, νὰ τὰ στέλνῃ στό χωριὸ γιὰ νὰ ἀνακουφίξῃ ἔστω καὶ λίγο τοὺς πάμπτωχους γονεῖς τῆς καὶ τὰ ὀκτῶ ἀδελφάκια τῆς.

Περιφρόνησις, ἐξευτελισμοί, ἀκόμα καὶ ἠθικοί, ξυλοδαρμοὶ καὶ πολλὰ ἀκόμα ἀνήκουστα βασανιστήρια.

- **Δυστυχῶς**, πάτερ μου, ἤμουν πολὺ δειλὸς παπᾶς καὶ ποτὲ δὲν πῆγα νὰ τοὺς

ἐλέγξω μὲ παρηγοσία! Ἐγκληματοῦσαν ἐπάνω στήν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου πλάσματος κι ἐγὼ σιωποῦσα. Βαρὺ τὸ κρῖμα μου...

Καὶ ὁ Ἰερεὺς ἀνελύθη σὲ λυγμούς συντριβῆς καὶ μετανοίας.

- **Τοὺς** φοβόμουν. Ἦσαν πολὺ ἰσχυροὶ ἄρχοντες... ὁ δειλός...! συνέχισε μέσα σὲ λυγμούς.

Τις νύχτες τὶς περνοῦσε τὸ κακόμοιρο αὐτὸ πλάσμα μὲ κλάματα πολλὰ καὶ προσευχή. Ἦ μοναδικὴ ἀνακούφισις ὁ καλὸς Ἐφημέριος καὶ ἡ νυκτερινὴ τῆς προσευχῆς.

Ἦ ἀξιοθαύμαστη ὁμως παρηγοριὰ ἤρχετο κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τῶν «δικῶν» τῆς!... τῶν «φίλων» τῆς, ὅπως ἔλεγε! Παρηγοριὰ, δύναμις, ὑπομονή, ἐλπίδα! Ἰδοὺ πόσα τῆς χάριζαν οἱ «ΔΙΚΟΙ» τῆς «ΦΙΛΟΙ», ὅπως ἔλεγε μὲ λυγμούς.

* * *

Ἵστερα ἀπὸ δώδεκα περίπου χρόνια εἶχε γίνει σκελετὸς ἀπὸ τὴν κακομεταχείρισι καὶ τὴν ξεδιάντροπη συμπεριφορὰ τῶν «ἀφεντικῶν» τῆς.

Μία βραδυὰ, ἐκεῖ πού ἔκλαιγε, πλημμύρισε ἡ σκοτεινὴ σοφίτα τῆς ἀπὸ ἓνα φῶς ὑπέρλαμπρο πού γέμισε τὴν ψυχούλα τῆς ἀπὸ ἔκστασι καὶ εἰρήνη.

Καὶ νά, σὲ λίγο ἐμφανίζονται μπροστὰ τῆς δύο Ἄγγελοι...

- **Γεωργία**, τῆς εἶπαν, τελείωσαν τὰ βάσανά σου, τὰ ὅποια ὑπέμεινες τόσο ἀγόγγυστα. **Σὲ** δυὸ μέρες θὰ ἴρθουμε καὶ θὰ σὲ πάρουμε, στίς 5.00 τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ σὲ πᾶμε στὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ, στὸν Παράδεισο!

Καὶ ἐξαφανίσθηκαν. **Μαζὶ** μ' αὐτοὺς ἄρχισε σιγά-σιγὰ νὰ λιγοστεύη καὶ ἡ ὀλόλαμπρη αὐτὴ φωτοχυσία, μέχρι πού ἔσβησε τελείως. **Μία** ἀπέραντη γαλήνη καὶ γλύκα τὴν κατέλαβε ὀλόκληρη. **Καὶ** μία σιγουριά...

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε εὐκαιρία καὶ τὰ εἶπε ὅλα στὸν ἀγαθὸ παππούλη, καθὼς καὶ ὅτι θὰ τὸ κάμη γνωστὸ στὰ ἀφεντικά τῆς.

- **Θὰ** τοὺς παρακαλέσω νὰ μὴ φύγουν τὸ ἀπόγευμα, γιατί θὰ ἔλθουν οἱ «δικοί» μου νὰ μὲ πάρουν.

Καὶ τοὺς τὸ ἀνακοίνωσε.

- **Α**, νὰ σὲ πάρουν! Ἐπιτέλους... θὰ σὲ ξεφορτωθοῦμε... **Καλά, καλά,** θὰ εἶμαστε ἐδῶ..., ἀπάντησαν αὐτοὶ σκληρά.

Ἦλθε ἡ τετάρτη ἀπογευματινὴ.

- **Ακόμα** νὰ ἔλθουν οἱ δικοί σου; **Ἐμεῖς** θέλουμε νὰ φύγουμε. **Ἔχουμε** δουλειά.

- **Σᾶς** παρακαλῶ, καθῆστε μέχρι τὶς πέντε.

- **Καλά, καλά...**

Καὶ ἡ πέμπτη ἀπογευματινὴ ἔφθασε.

- **Ἔρχονται...**, ἔρχονται οἱ «**ΔΙΚΟΙ**» μου..., φώναξε.

Ἐάπλωσε στὸ πάτωμα, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, σταύρωσε τὰ χέρια της στὸ στήθος της καὶ παρέδωσε τὴν πολυβασανισμένη ψυχούλα της στὰ χέρια τῶν Ἀγγέλων!

Ακόμα νὰ συνέλθουν τὰ ἀφεντικά της!

* * *

Χριστιανοί μου, πῶς ὀνόμασε αὐτὴ ἡ ἁγιασμένη ψυχὴ τοὺς Ἀγγέλους; «**Οἱ δικοί μου**», «οἱ φίλοι μου». **Ἐμεῖς** μποροῦμε;...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Γνώσις καὶ Βίωμα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, σελ. 502-503, Πειραιᾶς 2005. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

